

GŁOS POMORSKI

DODATKI TYGODNIOWE: „SPRAWY KOBIECE”, „ŚWIATEK MŁODZIEŻY”.

Prenumerata miejscowa: Przy odbiorze w ekspedycji 2,50 Zł., w agenturach miejscowych miesięcznie 2,55 Zł., przez pocztę przy zamówieniu przez ekspedycję naszą 2,76 Zł., wprost na pocztę lub u listowego kwartalnie 8,58 Zł., miesięcznie 2,86 Zł., dla W. M. Gdańska 2,50 Guld. Gd. — pod opaską w Polsce 4,20 Zł., do Gdańska 4,45 Guld. Gd., do Francji 15 fr. (z wysyłką co drugi dzień 13 fr.) do Anglii 5 shll., do Stan. Zjedn. 80 cent. W razie nieprzewidzianych wypadków, jak strajki, przeszkody techniczne itd. prenumeratorzy nie mają prawa żądania niedostarczonych numerów lub zwrotu prenumeraty.

Ogłoszenia z Polski: Wiersz wysokości milimetra w dziale ogłoszeniowym na stronie 8-lamowej 12 groszy w dziale reklamowym na stronie 1-3 tam. przed tekstem 90 gr., wśród tekstu 50 gr., za tekstem 40 groszy. Dla Wolnego Miasta Gdańska wiersz m/m 8-lam w dziale ogłoszeniowym 0,12 Guld. Gd., wiersz m/m 3-lam. przed tekstem 0,90 Guld. Gd., wśród tekstu 0,50 Guld. Gd., za tekstem 0,40 Guld. Gd., dla Niemiec dochodzi 50% nadwyżki, dla reszty zagranicy 100% nadwyżki. Za tłumaczenia 20 proc. nadwyżki. — Rachunki są natychmiast płatne. — Administr. nie przejmuje odpowiedzialności za terminowe umieszczenie ogłoszeń.

Redakcja i Administracja
Groblowa 27/29.

Grudziądz, czwartek, dnia 18-go lutego 1926.

Telefon nr. 50, 51 i 66.

Uroczyste nabożeństwo żałobne za duszę

ś. p.

J. E. Kardynała - Prymasa Dalbora

Metropolity Diecezji Chełmińskiej

odprawi się we Farze w czwartek 18-go bm., o godzinie 9'30.

Na smutny ten obrzęd zapraszam uprzejmie szanownych przedstawicieli władz cywilnych i wojskowych, urzędów, prasy, organizacyj i wszystkich wiernych.

Ks. dziekan Dembek.

Miejsca w ławkach i na krzesłach przed wielkim ołtarzem zajmują wyłącznie przedstawiciele władz, urzędów i prasy. — Dla delegacji towarzystw i organizacyj zarezerwowane są ławki w średniej nawie — dla męskich po lewej stronie, dla kobiecych po prawej stronie.

Testament Prymasa.

Ostatni list pasterski ś. p. Ks. Kardynała Dalbora do wiernych.

W ubiegłą niedzielę kapłani całej archidiecezji gnieźnieńskiej i poznańskiej odczytali z ambon ostatni List pasterski ś. p. Prymasa Dalbora do wiernych. List ten brzmi jakby głos z poza świata i stał się Testamentem Zmarłego Księcia Kościoła, jego pożegnalnym słowem z duchowieństwem i wiernymi archidiecezji. Tłumy wiernych słuchały głosu zgasłego Pasterza z wielkim głębi serca i duszy przenikającym wzruszeniem, we wszystkich oczach świeciły łzy...

Cóż nam mówi zmarły Arcypasterz w tem ostatnim swoim Oświadczeniu?

Przypomniawszy pokrótce treść Encykliki Piusa XI. „Quas primas” o święcie Chrystusa Króla, wskazuje nam ś. p. Ks. Kardynał na cel tego nowego święta. Ma ono być lekarstwem na zło, jakie toczy dzisiejsze narody.

*

„Wiadomo wam — pisze Arcypasterz — że w czasach dzisiejszych istnieją usiłowania, żeby życie ludzkości pozbawić wszelkich cech nadprzyrodzonych, a raczej zeświecić zupełnie. Zakusy te nazywa Ojciec św. (w encyklice „Quas primas”) zaraza, której zatrute owoce nie w jednym dniu dojrzały. Szkoła nie ma być wyznaniową i religijną, małżeństwo stać się ma świecką, rozerwalną umową, religia wyparta z życia publicznego i prawodawstwa”.

„Zaraza dzisiejsza rozwijała się powoli, ale systematycznie, szerząc równocześnie wśród jednostek i narodów nienawiść, niezgodę i samolubstwo narodowe, pokrywane często płaszczykiem interesu państwa, miłości ojczyzny i korzyści państwowych. Rodziny pozbawiono pokoju i szczęścia i potargano ich węzły, a całe społeczeństwo doprowadzono do ruiny. W życiu prywatnym i publicznym ma rozstrzygać o wszystkim nowoczesna cywilizacja, która w tem widzi swą chwałę, że się wyzwolić pragnie z pod wpływów nadprzyrodzonych”.

Jakież lekarstwo na tę chorobę? Jak się uchronić przed tą zarazą duchową czasów dzisiejszych, która przez spustoszenie w duszach ludzkich sprowadza ruinę nawet do naszych państwowych i ekonomicznych stosunków?

Szerzymy znajomość królewskiej godności naszego Boskiego Zbawiciela, woła ze śmiertelnego łoża nasz Ojciec i Pasterz.

*

„Niech panuje Jezus Chrystus między nami, niech berło Jego przejawia się w całym naszym życiu! Nie może do nas mieć przystępu błędne mniemanie, jakoby człowiek kiedykolwiek i gdziekolwiek nie był pod władzą Chrystusa. Nie może się człowiek rozdzielać i prywatnie czcić Chrystusa, a w życiu publicznym służyć księciu tego świata. Z tego bowiem błędnego pojęcia wynika cały ów błędny rozdźwięk między życiem prywatnym a publicznym. Rozdźwięk ten zniknie, jeżeli człowiek każdy zrozumie i w czyn obróci te prawdy, że stoi zawsze pod władzą Chrystusa Króla, tak sam jak i w rodzinie, tak jako członek społeczeństwa, jak i obywatel państwa, Święto Jezusa Chrystusa Króla, ustanowione tak miłościwie przez Ojca św., ma być płomiennym protestem przeciw zamykaniu Jezusa w ciasnych ścianach prywatnego mieszkania, ma torować Mu drogę do szkół, sądów, urzędów, do ciał samorządowych i ustawodawczych. Tysiące rodzin intronizowało Najświętsze Serce Jezusa w domach swoich prywatnych, niechże teraz mężnie staną około swego Pana i zbudują Mu tron niezwykły w ustroju państwa i duszy narodu!”

*

W słowach tych przemawia już nie tylko serce świętego biskupa, strzegącego dobra swoich owieczek,

ale serce Prymasa zmarłychwstającej i odradzającej się Polski.

Serce wielkiego męża, powiedział ktoś pięknie, to jakby ognisko całe, a w niem miliony iskier, serc narodu całego.

*

Przez usta umierającego Księcia Prymasa Polski przemówiło to wielkie serce narodu! Współczuciem swoim ogarnął On wszystkich i wszystko. Zna trudności i pojmuje, jak olbrzymie jeszcze jest pole do pracy. Ale wiara Jego potężniejsza niż ludzkie przeszkody. Dlatego zwraca się do nas jakby z ostatnim błogosławieństwem Arcypasterskim i woła:

„Niech Imię Chrystusa łagodzi wśród was spory, niech uswieca wasze dusze, podnosi rodziny, wspomaga państwo! Niech to Imię sprawi, iżby ustawodawstwo, tworzące się w państwie naszym, iżby układ stosunków społecznych miał jako kamień węgielny Boską naukę Pana naszego Jezusa Chrystusa Króla”.

*

Zdaje sobie ś. p. Ks. Kardynał Prymas sprawę z tego, iż Królestwo Chrystusa opiera się na ofierze. I dlatego On pierwszy składa ze siebie tę ofiarę za diecezję, za nas, za Polskę. Ostatnie Jego słowa zwrócone już nie do nas, ale do Boga, za przykładem Mistrza, gotującego się na śmierć:

„Przyjdź Królestwo Twoje do serc i dusz mej pieczy powierzonych. Panuj, Jezu Królu i Zbawicielu w świecie całym, a zwłaszcza w drogiej Ojczyźnie naszej, którą nam tak cudownie przywróciłeś. O to błagam Cię w pokorze, za to oddaję cierpienia i krzyże moje, ofiaruję życie i śmierć moją”...

*

Taki jest Testament Prymasa Polski i Jego ostatnie słowo do narodu.

Przy trumnie Dostojnego Arcypasterza i Ojca ślubujemy Testament ten wypełnić!

